

15de Møde.

Torsdag den 27. Oktober Kl. 12.

Formanden: Ved Folketingsmand Holger Andersen er fra Hovedbestyrelsen for Foreningen for sønderjydske krigsbeskadede og faldnes efterladte modtaget et Andragende om Ændringer i Lov om midlertidig Understøttelse til militære Invalidere og saadannes efterladte i de sønderjydske Landsdele m. m.

Andragendet vil blive henvist til Udvalget for Andragender.

Da Betænkningen vedrørende den første Sag paa Dagsordenen endnu ikke er modtaget, maa denne Sag foreløbig udsættes, og vi gaar derfor til den sidste Sag paa Dagsordenen:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring, m. m.

Forhandlingen genoptoges.

L. D. Rasmussen: Et af de mørkeste Punkter i det foreliggende Lovforslag er § 20, 2det Stykke, hvori det bestemmes, at „det skal ikke kunne anses for at være fyldestgørende Grund til at forlade et Arbejde eller vægre sig ved at overtage et anvist Arbejde . . . . . at Lønnen for Arbejdet er lavere end den Fortjeneste, den paagældende tidligere har haft“. Jeg vil gerne først vise, hvordan det former sig i det praktiske Liv. De Lønoverenskomster, der afsluttes mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, indeholder en Minimumsløn — altsaa en Løn, under hvilken Arbejderne ikke maa arbejde, og en Løn, som Arbejdsgiverne ikke maa underbyde — og tillige de fornødne Særbestemmelser, som nu en Gang skal findes i Lønoverenskomster. Det er altsaa Minimumslønninger, der er Tale om. Men de Arbejdere, som i Kraft af deres Dygtighed og Flid er blevet særlig kvalificerede Arbejdere paa et eller andet Omraade, opnaar ved privat Forhandling og ved eget Initiativ en Løn, der ligger over Minimumslønnen, og det er kun en Selvfølge, at dette sker, det er noget, som i al Almindelighed anerkendes fra Arbejdsgivernes Side. Føl-

gen af at vedtage den Bestemmelse i Lovforslaget, som jeg nævnte, vil imidlertid blive den, at Arbejdsgiverne faar frit Slag til at trykke Lønningerne ned. De kan lade være med fremtidig at tage Hensyn til saadanne dygtige Arbejdere og blot holde dem paa Minimumslønnen. Saadanne Bestræbelser støttes af Loven — hvis Lovforslaget vedtages i den foreliggende Form —, thi hvis en Arbejder har været beskæftiget 10—15 Aar paa den samme Plads og i Kraft af sin Flid og Dygtighed er naaet højere og højere op over Minimumslønnen, og Arbejdsgiveren nu vil nedsætte ham til Minimum, saa kan Arbejderen ikke i Harme herover opsige sin Plads og derefter oppebære Arbejdsløshedsunderstøttelse; hvis han gaar fra sin Plads, mister han Ret til at faa Understøttelse af den Arbejdsløshedskasse, som han selv har været med til at bygge op, som han selv ved sine Bidrag gennem mange Aar har været med til at opretholde. Jeg kan ikke se rettere end, at et saadant Forhold er i høj Grad egnet til at krænke disse Arbejders Retsbevidsthed, og man skulde dog mene, at Ministeriet og Lovgivningsmagten maatte være stærkt interesserede i netop at værne om dette Begreb hos Arbejderne. For godt en Menneskealder siden stod Arbejderklassen som retsløs paa Arbejdets Omraade. Arbejderne maatte til enhver Tid bøje sig for, hvad en hvilken som helst Arbejdsgiver vilde byde dem, thi hvis de mukkede, hvis de mente, at det, der blev budt dem, var utilbørligt, kunde de vel udtale sig, men Følgen var, at de blev kastet paa Gaden, blev arbejdsløse. Først gennem deres Organisationer har de skabt sig saadanne Forhold, at de kan møde deres Arbejdsgivere som ligeberettigede og kan træffe de forskellige Aftaler, der skal danne Grundlaget for de to Parters Samarbejde. Den Retsopfattelse, som derigennem er udviklet i den arbejdende Klasse, vil selvfølgelig faa et Grundskud, hvis man gennem Lovgivningsmagten støtter den ene Part mod den anden. Hvis nogen brænder af Længsel efter at yde Arbejdsgiverne en Haandsrækning i deres Bestræbelser for at nedsætte Arbejdernes Lønninger, ja, saa maa det jo blive enhvers Sag at tage sit Standpunkt, det er nu en Gang tilladt frie Borgere, men at benytte en Lov, der væsentlig bygger paa Arbejderne selv og paa disses egne Bidrag til at opretholde den paagældende Institution, som en Brod mod Arbejderne og til Gunst for Arbejdsgiverne, den Tanke forekommer mig dog at være noget for barok. Det har længe været og er endnu Parolen, at der skal arbejdes, og